

Arrest

nr. 70 626 van 24 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat F. LANDUYT, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. In 2002 huwde u met uw vrouw, B.K. (...) (O.V. X).

In 1992 nam u dienst bij de politie van de onafhankelijke Republiek Ichkeria (Tsjetsjenië).

Toen de eerste Tsjetsjeense oorlog begon in 1994 streed u mee in het verzet. In mei 1995 raakte u gewond.

Tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog hebt u zelf niet meegestreden.

Uw jongste broer, M.K. (...), was echter lijfwacht van de Tsjetsjeense vice-premier Akhmed Zakaev. In 2001 raakte hij ernstig gewond. U reisde samen met uw broer naar Georgië, waar hij voor zijn verwondingen werd opgenomen. Na een kort verblijf in Georgië reisden jullie door naar Azerbeidzjan.

In de periode van 2001 tot 2004 verbleef u in de stad Baku in Azerbeidzjan. U was als vluchteling geregistreerd bij het UNHCR.

*In 2002 huwde u in Baku met uw vrouw.
In 2002 liet u een nieuw Russisch binnenlands paspoort regelen in Tsjetsjenië.
In 2004 kon uw broer emigreren naar de Verenigde Staten van Amerika, waar hij werd erkend als vluchteling.
U besloot om ook te vertrekken uit Azerbeidzjan.
In november 2004 reisden u en uw vrouw, via de Russische Federatie, naar Polen. U reisde met een Russisch internationaal paspoort, dat u begin 2004 had laten regelen in Ingoesjetië.
In 2005 werden u en uw vrouw in Polen erkend als vluchteling.
U woonde in de stad Radom.
U ging aan de slag als vrachtwagenchauffeur. U en uw vrouw kregen drie kinderen in Polen.
In 2006 keerde uw vrouw terug naar Tsjetsjenië voor de begrafenis van haar moeder.
In Tsjetsjenië regelde zij een nieuw Russisch binnenlands paspoort voor u.
In 2006 kreeg u een brief van uw moeder uit Tsjetsjenië waarbij ze u waarschuwde dat verschillende keren militairen naar u waren komen informeren. Ze zei dat u ook niet veilig was in Polen. In de periode van 2006 tot 2008 kreeg u verschillende keren telefoons van onbekenden. U voelde zich niet veilig en u veranderde in de stad Radom enkele malen van appartement.
In 2009 kreeg u het hele jaar geen vreemde telefoons meer. U besloot dat het veilig was voor u en uw gezin om terug te keren naar Tsjetsjenië.
Op 25 juni 2009 verkregen u en uw vrouw reispassen bij de Russische ambassade in Warschau. In januari reisde u al een eerste keer terug naar Tsjetsjenië.
In het midden van april 2010 vertrok u dan met uw hele familie en houden vanuit Polen naar Tsjetsjenië, met de bedoeling om u daar permanent te vestigen. U ging met uw gezin in een appartement in Grozny wonen.
Op 14 of 15 juni 2010 vielen er 's nachts gemaskerde en gewapende mannen binnen in uw appartement. Uw vrouw en kinderen waren in het appartement aanwezig. U was die nacht niet thuis omdat u bij uw zus op bezoek was gegaan. De volgende ochtend bracht uw broer uw vrouw en kinderen tot bij uw zus. Jullie vertrokken onmiddellijk met de auto richting Polen.
In Polen voelde u zich niet langer veilig.
U vreesde dat u ontvoerd of vermoord zou kunnen worden door Kadyrovtsi. U stapte niet naar de Poolse autoriteiten om uw vrees te melden, maar u besloot om Polen meteen te verlaten.
Medio augustus 2010 reisde u met uw gezin naar Zweden, waar u asiel aanvroeg.
Gezien de Zweedse autoriteiten u toch wilden repatriëren naar Polen, keerde u eind augustus 2010 uit eigen beweging terug.
In oktober 2010 besloot u om naar België te komen.
Uw zoon heeft een ongeneeslijke spierziekte en u hoorde dat hij in België de beste zorgen kon krijgen.
Op 24 oktober 2010 vertrok u uit Polen.
Op 26 oktober 2010 vroeg u asiel in België.”*

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er moet worden benadrukt dat u en uw vrouw op 23 december 2005 door Polen als vluchtelingen werden erkend (cf. antwoord Poolse asielinstantie in bijlage).

U en uw gezin beschikken in Polen ook over ‘Karta Pobytu’ (Poolse verblijfsvergunningen) die geldig zijn tot november 2012 (cf. inventaris documenten in bijlage).

Als dusdanig biedt Polen de nodige waarborgen waaronder het verbod op refoulement naar het land waar u aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie.

Nu kan worden aangenomen dat u in Polen effectieve bescherming geniet ten aanzien van uw land van herkomst, kan u geen belang doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat de bescherming die door Polen wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan; of om overtuigende elementen aan te reiken waaruit blijkt dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of om aannemelijk te maken dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Zoals blijkt uit wat volgt, toont u zulks op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier niet aan.

Volgens uw verklaringen vreest u voor uw veiligheid in Polen.

U denkt dat u zou kunnen worden ontvoerd of vermoord door Kadyrovtsi.

Uw moeder liet u in 2006 weten dat er militairen in Tsjetsjenië waren komen informeren en dat het voor u ook in Polen niet veilig was. In de periode van 2006 tot 2008 kreeg u enkele malen vreemde telefoontjes.

U zou geviseerd worden omdat u in de eerste Tsjetsjeense oorlog hebt gestreden bij het verzet en omdat uw broer een lijfwacht van Akhmed Zakaev was (CGVS, 10-12).

Er dient echter te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er in de Tsjetsjeense gemeenschap in Polen geruchten de ronde doen dat Tsjetsjeense of Russische veiligheidsdiensten actief zouden zijn in Polen.

Het UNHCR en de NGO's in Polen melden echter dat er géén gevallen bekend zijn van vermiste Tsjetsjeense vluchtelingen of asielzoekers.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat personen die zich onveilig voelden dit kunnen melden bij de Poolse asielinstanties. Bovendien stellen het UNHCR en de NGO's dat asielzoekers of vluchtelingen in Polen effectief op de bescherming van de politie kunnen rekenen (cf. SRB 'Bescherming van Tsjetsjeense vluchtelingen en asielzoekers in Polen).

In uw geval moet echter vastgesteld worden dat u géén beroep hebt gedaan op de bescherming van de Poolse overheid.

Toen u gevraagd werd waarom u niet naar de politie bent gegaan toen u zich onveilig voelde, verklaarde u dat u de bedreigingen aanvankelijk niet serieus nam. Nadat u in 2010 opnieuw vanuit Tsjetsjenië naar Polen was gereisd, besefte u het gevaar, maar besloot u geen klacht in te dienen.

U verklaarde dat u niet naar de Poolse autoriteiten bent gestapt omdat u niet wilde wachten tot u vermoord zou worden en omdat u uw beslissing om uit Polen te vertrekken toch al had genomen (CGVS, p. 13).

Het Commissariaat-generaal meent echter dat dit geen afdoende reden is om te verzaken aan de bescherming die u door de Poolse autoriteiten wordt geboden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat uw asielaanvraag ongegrond is.

In het kader van uw asielprocedure in België legde u verschillende documenten voor.

Uw Russisch binnenlands paspoort (dd. 01/11/2006), uw vervallen Russisch reispaspoort (dd. 27/03/2004), uw Russisch reispaspoort (dd. 25/06/2009), het vervallen Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw (dd. 03/07/2003), het vervallen Russisch reispaspoort van uw vrouw (dd. 27/03/2004), het Russisch reispaspoort van uw vrouw (dd. 25/06/2009) en de geboorteaktes van uw kinderen attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden.

De documenten van het UNHCR en uw Azerbeidzjaanse verblijfskaart attesteren dat u en uw broer in Azerbeidzjan waren geregistreerd als oorlogsvluchtelingen.

De kopieën van de Amerikaanse identiteitsdocumenten van uw broer attesteren dat uw broer in de VSA werd erkend als vluchteling.

De Poolse verblijfskaarten van u en uw gezin en uw Pools rijbewijs attesteren dat jullie sinds 2005 in Polen erkend werden als vluchteling.

Verder legde u originele foto's van u en uw broer tijdens de oorlogsjaren in Tsjetsjenië voor, als ook een krantenknipsel (dd. 01/05/1996) dat toont dat uw naam op een lijst van gezochte personen staat, brieven van de hand van Akhmad Zakaev en een brief van het 'Boston Committee'. Deze documenten attesteren dat u en uw broer u in de periode tussen het uitbreken van de eerste Tsjetsjeense oorlog in 1995 en jullie vlucht uit Tsjetsjenië in 2001 problemen kenden. Het feit dat u en uw broer in deze periode problemen kenden, waardoor jullie Tsjetsjenië in 2001 moesten ontvluchten, wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld.

De documenten betreffende uw identiteit en de documenten betreffende uw problemen in Tsjetsjenië vóór 2001 hebben echter geen impact op de beoordeling van de gegrondheid van uw asielaanvraag in België.

Tenslotte legde u een handgeschreven brief van uw moeder voor (uit 2006) om aan te tonen dat u nog steeds wordt gezocht in Tsjetsjenië en dat het voor u ook onveilig is in Polen (CGVS, p. 3).

Zoals reeds eerder werd opgemerkt geniet u in Polen een effectieve bescherming ten aanzien van uw land van herkomst en kan u niet aannemelijk maken dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Er dient overigens te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen van uw zoon geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Onverminderd voorgaande, kan tot slot gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling “kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd.”

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw vrouw, K.B. (...) (O.V. 6.712.288), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen. “

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 augustus 2011 de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing struikelt over details en meer aan muggenzifterij doet dan effectief aandacht te besteden aan zijn vluchtverhaal. Verzoeker voert aan dat het buiten betwisting staat dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat zijn veiligheid in Polen niet gegarandeerd is. Hij merkt op dat hij vreest aldaar te zullen worden ontvoerd en vermoord door Kadyrovtsi.

Verzoeker herhaalt dat zijn moeder in 2006 liet weten dat er in Tsjetsjenië nog militairen naar hem waren komen informeren en dat hij ook in Polen telefonische doodsbedreigingen kreeg.

Hij benadrukt dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal tal van documenten voorlegde. Tevens verwijst verzoeker naar een krantenartikel waar zijn naam wordt vermeld op een lijst van gezochte personen.

Verzoeker benadrukt dat hij niet kan terug keren naar Polen; hij vreest er voor zijn leven, voor dat van zijn vrouw en zijn drie kinderen.

Verzoeker wijst er op dat hij heeft verteld over zijn deelname aan de Tsjetsjeense oorlog en over het feit dat hij nu gezocht wordt door de Kadyrovtsi, en dat de commissaris-generaal nergens in de bestreden beslissing zijn relaas in twijfel heeft getrokken, noch weerlegd.

Volgens verzoeker miskent de bestreden beslissing hierdoor volkomen zijn vrees voor vervolging. Verzoeker stelt dat er, in het licht van de bestaande toestand in de Russische Federatie, zoals algemeen gekend, een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde bestaat.

Waar de bestreden beslissing oordeelt dat verzoeker niet aantoonbaar dat de bescherming die hem in Polen wordt verleend, niet voldoende zou zijn, laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal totaal ten onrechte belang hecht aan de vaststelling dat verzoeker geen beroep heeft gedaan op de bescherming door de Poolse overheid.

Verzoeker benadrukt dat hij het gevaar pas beseftte nadat hij met zijn gezin in 2010 opnieuw vanuit Tsjetsjenië naar Polen was gereisd en na de agressieve inval in het appartement.

Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal vermeld heeft dat hij in Polen hulp kreeg van J., een vriend bij de Poolse politie, maar dat deze hem heeft meegedeeld dat de Poolse politie niets onderneemt voor de vluchtelingen in Polen.

Verzoeker herhaalt de feiten die zich volgens hem hebben afgespeeld te Polen en wijst er op dat de huidige Poolse president, Bronislaw Komorowski, pro-Russisch is en vermoedelijk aldus minder bekommerd zal zijn om het lot van de Tsjetsjenen die gestreden hebben in de Russische Federatie.

Verzoeker merkt op dat (zie verzoekschrift p. 9) *“de kadyrovtsy legaal in Polen kunnen verblijven en er zelfs gewapend rondlopen. Bovendien heeft de Poolse politie hiertegen niets ondernomen”*.

Verzoeker besluit dat de Poolse overheid hem geen, of alleszins onvoldoende bescherming zal bieden omwille van zijn verleden.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 *juncto* 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker voert aan dat hij een risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt en verwijst hiervoor naar zijn eerder argumentatie, zoals uiteengezet hierboven.

Volgens verzoeker houdt zowel een terugkeer naar de Russische Federatie als een terugkeer naar Polen voor hem een dergelijk risico in.

Daarenboven stelt verzoeker dat het voor hem onduidelijk is hoe hij gezien de interne spanningen en conflicten waarmee Tsjetsjenië te kampen heeft en die onder meer gepaard gaan met willekeurig geweld, niet onder de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou vallen.

Verzoeker wijst er op dat het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken reizen naar Tsjetsjenië afraadt, wegens de onveilige situatie aldaar. Een terugkeer naar zijn land van herkomst is volgens verzoeker dan ook in strijd zijn met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker verwijst naar theoretische passages uit rechtsleer betreffende de motiveringsplicht. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de criteria betreffende de formele motiveringsplicht.

Tenslotte voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en "de overige beginselen van gelijkheid" (zie verzoekschrift, p. 12).

Verzoeker wijst er op dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken afraadt naar bepaalde gebieden in de Russische Federatie te reizen en besluit dat voor niet-vluchtelingen aldus een reis naar Tsjetsjenië wordt afgeraden, terwijl men er geen graten in ziet asielzoekers die van daar afkomstig zijn, de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus te ontzeggen.

Volgens verzoeker is er minstens een schending van het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem

verschafft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

2.5. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

2.6. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet.

Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag door de Belgische overheid te laten (her-)onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend.

De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te bekomen, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van

deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, §1, 6° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt overigens terecht gewezen op de mogelijkheid een vraag om bevestiging in te dienen met toepassing van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.7. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend.

In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend, dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

2.8. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Polen als vluchteling werd erkend. Het blijkt niet dat hij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen, noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij na zijn erkenning als vluchteling in Polen, vanaf medio april 2010 twee maanden in Tsjetsjenië, zou hebben verbleven.

Bijgevolg heeft verzoeker er geen rechtstreeks belang bij dat zijn asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

2.9. Wat de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker betreft in functie van het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats, dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtmotieven uit Polen bestaan uit de vrees om ontvoerd of vermoord te worden door Kadyrovtsi.

De moeder van verzoeker liet weten dat er in Tsjetsjenië in 2006 nog militairen naar hem waren komen informeren en dat het voor verzoeker ook in Polen niet veilig was.

In de periode van 2006 tot 2008 kreeg verzoeker enkele malen vreemde telefoontjes. Hij zou gevisieerd worden omdat hij in de eerste Tsjetsjeense oorlog heeft gestreden bij het verzet en omdat zijn broer een lijfwacht van Akhmed Zakaev was (zie verhoorverslag van 5 mei 2011, p. 10-12)

In zijn verzoekschrift (zie p. 9) beweert verzoeker dat Kadyrovtsi legaal in Polen verblijven en er zelfs gewapend rondlopen. Bovendien onderneemt volgens verzoeker de Poolse politie hiertegen niets.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Van verzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in Polen.

Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er in de Tsjetsjeense gemeenschap in Polen geruchten de ronde doen dat Tsjetsjeense of Russische veiligheidsdiensten actief zouden zijn in Polen. Het UNHCR en de NGO's in Polen melden echter dat er géén gevallen bekend zijn van vermiste Tsjetsjeense vluchtelingen of asielzoekers.

Uit de informatie waarover de commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat personen die zich onveilig voelden, dit kunnen melden bij de Poolse asielinstanties. Bovendien stellen het UNHCR en de NGO's dat asielzoekers of vluchtelingen in Polen effectief op de bescherming van de politie kunnen rekenen (zie SRB 'Bescherming van Tsjetsjeense vluchtelingen en asielzoekers in Polen').

De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet kon rekenen op de bescherming van de Poolse autoriteiten. Wat betreft zijn vrees om ontvoerd of vermoord te worden door Kadyrovtsi, heeft verzoeker immers nagelaten hiervan melding te maken bij de Poolse autoriteiten (zie voormeld verhoorverslag, p. 13).

Verzoekers opwerping in zijn verzoekschrift dat zijn vriend bij de Poolse politie, J., hem heeft verteld dat de Poolse politie niets onderneemt ter bescherming van vluchtelingen in Polen, is geen degelijk verweer; het betreft immers een blote bewering die door verzoeker niet wordt onderbouwd.

De commissaris-generaal merkt in zijn nota van 1 september 2011 dienaangaande terecht op dat deze bewering van verzoeker niet strookt met de objectieve informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt en waaruit blijkt dat de Poolse autoriteiten wel degelijk bescherming verlenen aan asielfzoekers en vluchtelingen.

Ook waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 8) voorhoudt dat de Kadyrovtsi legaal in Polen kunnen verblijven en er zelfs gewapend rondlopen, beperkt hij zich tot het opwerpen van een niet-onderbouwde losse bewering. Bovenstaande argumenten zijn ontoereikend om te kunnen besluiten dat de Poolse overheid aan verzoeker geen of alleszins onvoldoende bescherming kan bieden.

De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins aantoont dat de Poolse autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden in de zin van artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet luidens hetwelk bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoeker toegang heeft tot dergelijke bescherming.

Verzoekers stelling (zie verzoekschrift p. 9) dat de huidige Poolse president Russisch gezind is en minder bekommerd zal zijn om het lot van de Tsjetsjenen, neemt de Raad dan ook niet aan. Verzoeker toont dit niet aan met concrete elementen waardoor zijn bewering een blote bewering blijft.

Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat de Poolse autoriteiten geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van vreemdelingenwet, kunnen of willen bieden tegen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat de internationale bescherming, verleend door Polen, heeft opgehouden te bestaan.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Tevens dient te worden opgemerkt dat ook de aan het verzoekschrift gevoegde kopie van een krantenknipsel waaruit blijkt dat verzoekers naam op een lijst van gezochte personen staat, reeds eerder door verzoeker werd neergelegd.

Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

Waar verzoeker verwijst naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken dat reizen naar Tsjetsjenië afraadt wegens de onveilige situatie, merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

De Raad treedt in dit opzicht de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota aangeeft dat een negatief reisadvies bestemd voor toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst zijn inderdaad irrelevant daar ze niet slaan op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking hebben.

Verzoekers aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en "*de overige beginselen van gelijkheid*" (zie verzoekschrift p. 12) wordt dus niet aanvaard.

Gelet op wat voorafgaat kan, in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.10. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn argumentatie in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst naar zijn verklaringen inzake zijn asielfverzoek.

Zoals hierboven werd gesteld, kon geen vrees voor vervolging in aanmerking worden genomen gezien verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij niet op de bescherming kon rekenen van de Poolse autoriteiten.

Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van hetzelfde relaas wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet

Er zijn geen aanwijzingen dat in Polen een toestand heerst die geviseerd wordt door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan worden besloten dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de beslissing gedetailleerde overwegingen die een afdoende motivering uitmaken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE